

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 06 0 K 006641 15 Kž
Sarajevo, 16.07.2015. godine

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE!

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću sastavljenom od sudija Hadžiomerađić Malika, kao predsjednika vijeća, Lukes Dinke i Dodik mr Božidarke kao članova vijeća, uz sudjelovanje Kešan Amele kao zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženih D.B., D.LJ., Š.M. i D.M. zbog krivičnog djela Ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. u vezi člana 22. preuzetog Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije, povodom žalbe zamjenice glavnog kantonalnog tužitelja u Novom Travniku protiv presude Kantonalnog suda u Novom Travniku broj 06 0 K 006641 14 K od 21.01.2015. godine, u njenom oslobađajućem dijelu izjavljene u odnosu na optužene Š.M. i D.M. na sjednici vijeća u prisustvu zamjenika Glavnog Federalnog tužitelja Jurko Tihomira, zajedničke braniteljice optuženih Š.M. i D.M., advokata P.B., optuženog Š.M., a u odsutnosti uredno obaviještenog optuženog D.M., donio je

P R E S U D U

Žalba zamjenice glavnog kantonalnog tužitelja u Novom Travniku odbija se kao neosnovana i potvrđuje presuda Kantonalnog suda u Novom Travniku broj 06 0 K 006641 14 K od 21.01.2015. godine.

O B R A Z L O Ź E N J E

Presudom Kantonalnog suda u Novom Travniku broj 06 0 K 006641 14 K od 21.01.2015. godine, prema optuženim D.B. i D.LJ., na temelju člana 298. tačka b) Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine (ZKP FBiH), odbijena je optužba, da su učinili krivično djelo ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. u vezi sa članom 22. preuzetog Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije (KZ SFRJ). Istom presudom, na osnovu člana 299. tačka c) ZKP F BiH, optuženi Š.M. i D.M. oslobođeni su od optužbe zbog krivičnog djela ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. u vezi sa članom 22. preuzetog KZ SFRJ. Na osnovu člana 203. stav 1. ZKP FBiH odlučeno je da troškovi krivičnog postupka padaju na teret sredstava prvostepenog suda, a na osnovu člana 212. stav 4. ZKP FBiH oštećeni H.R. i P.M. sa imovinsko pravnim zahtjevom upućeni su na parnični postupak.

Na navedenu presudu u njenom oslobađajućem dijelu, žalbu je izjavila zamjenica glavnog kantonalnog tužitelja u Novom Travniku (u daljem tekstu tužiteljica) zbog pogrešno ili

nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja. U žalbi je predložila da se njena žalba uvaži, prvostepena presuda ukine u dijelu u kome su optuženi Š.M. i D.M. oslobođeni od optužbe.

Braniteljica optuženih Š.M. i D.M., P.B. advokat iz N.T. podnijela je odgovor na žalbu tužiteljice u kojem je predložila da se njena žalba odbije kao neosnovana.

Federalni tužitelj podneskom broj: T06 0 KTRZŽ 0006301 15 od 26.05.2015. godine predložio je da se žalba tužiteljice u odnosu na optuženog D.M. odbije kao neosnovana i potvrdi presuda Kantonalnog suda u Novom Travniku broj 06 0 K 006641 14 K od 21.01.2015. godine, a u odnosu na optuženog Š.M. da se navedena presuda ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na novo suđenje.

Na sjednici vijeća ovog suda, koja je održana u smislu člana 319. Zakona o kivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine (ZKP FBiH) u odsustvu uredno obaviještenog D.M., zamjenik glavnog federalnog tužitelja je izjavio da ostaje kod navoda i prijedloga iz podnesene žalbe tužiteljice izjavljene u odnosu na optuženog Š.M., a da se njena žalba u odnosu na optuženog D.M. odbije kao neosnovana i u tom dijelu potvrdi presuda Kantonalnog suda u Novom Travniku broj 06 0 K 006641 14 K od 21.01.2015. godine, kao i kod navoda i prijedloga iz pomenutog podneska od 26.05.2015. godine.

Na istoj sjednici braniteljica optuženih Š.M. i D.M., advokat P.B. je izjavila da ostaje kod datog odgovora na žalbu tužiteljice, te dodala da je njena žalba neosnovana, a optuženi Š.M. je izjavio da u cijelosti prihvata kako odgovor na žalbu, tako i izlaganje svoje braniteljice.

Nakon što je ispitao pobijanu presudu u granicama žalbenih navoda tužiteljice u smislu člana 321. ZKP FBiH, ovaj sud je odlučio kao i u izreci iz slijedećih razloga:

Pobijajući prvostepenu presudu zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja u odnosu na optuženog Š.M., tužiteljica u žalbi ističe da je prvostepeni sud pogrešno cijenio iskaz svjedoka-oštećenog P.M.. S tim u vezi navodi, da to što je ovaj svjedok ukazao na optuženog Š.M. kao osobu koja je u njega pucala iz puške zajedno sa Č. dok se on nalazio prislonjen uz kuću B.O., tek nakon što mu je H.R. ukazao da je taj drugi vojnik duge plave kose upravo optuženi, ne proizilazi, po stanovištu žalbe njegova nesigurnost da se radi o optuženom Š.M.

Navedeni žalbeni prigovori tužiteljice nisu osnovani.

Naime, iz obrazloženja pobijane presude proizilazi da je prvostepeni sud za svoje utvrđenje da se van razumne sumnje nije moglo sa sigurnošću utvrditi da bi upravo optuženi Š.M. bio učinitelj predmetnog krivičnog djela za koji se tereti, imao u vidu i cijenio iskaz oštećenog P.M. koji je dao u direktnom i unakrsnom ispitivanju na glavnom pretresu održanom dana 09.10.2014. godine (strana od 9. do 13.). Tako je prvostepeni sud, naveo da je oštećeni P.M. prilikom davanja prvog iskaza u PU T. naveo da je osoba koja je pucala u njegovom pravcu oko njegovih nogu, tijela i glave, vojnik pod nadimkom Č.. Dajući ponovo iskaz u

Kantonalnom tužiteljstvu u Travniku dana 28.01.2014. godine, dakle istog dana kada je prema optuženim određen pritvor, oštećeni P.M. je tvrdio da je u njegovom pravcu, iznad njegove glave dok ga je Č. prislonio uz zid, pucao vojnik HVO-a, a na dopunskom ispitivanju u Kantonalnom tužiteljstvu Travnik dana 24.02.2014. godine je naveo da mu je H.R. rekao da je taj vojnik krupnije građe i duže plave kose koji je pucao u njegovom pravcu, Š.M., iako H.R. nije bio očevidac kritičnog događaja. Nadalje iz obrazloženja pobijane presude proizilazi da je takvo svjedočenje oštećenog nepouzdanost i da u nedostatku bilo kakvog drugog pouzdanijeg i uvjerljivijeg dokaza, na takvom dokazu nije mogla temeljiti presuda, jer i na glavnom pretresu ovaj oštećeni nije bio izričit da je upravo optuženi Š.M. kritične prilike na njega pucao, nego je izjavio da „misli“ da je to bio on. Međutim, žalbenim prigovorima tužiteljice, kojim ukazuje da je prvostepeni sud zanemario činjenicu da je H.R. vidio optuženog Š.M. u istom danu i na istoj lokaciji, jer ga je Š.M. zarobio, oduzeo mu bombu i predao ga ostalim bojovnicima HVO na milost i nemilost, ne dovodi u pitanje pravilnost zaključka prvostepenog suda da H.R. nije bio očevidac kritičnog događaja, o kojem je svjedočio P.M.

Također, ne dovodi u pitanje pravilnost utvrđenog činjeničnog stanja ni žalbena tvrdnja da je prvostepeni sud pogriješio kada je u pobijanoj presudi na strani 11. naveo da je pritvor optuženim Š.M. i D.M. određen dana 28.01.2014. godine, jer je rješenjem Kantonalnog suda u Novom Travniku broj 06 0 K 006641 14 Kpp od 04.02.2014. godine ovim optuženim pritvor određen počev od dana 03.02.2014. godine. Naime, tačno je da je prvostepeni sud naveo da je oštećeni P.M., dajući ponovno iskaz pred Kantonalnim tužiteljstvom u Novom Travniku 28.01.2014. godine, dakle istog dana kada je prema optuženim određen pritvor, on tvrdio da je u njegovom pravcu iznad njegove glave dok ga je Č. prislonio uz zid, pucao vojnik HVO. Međutim, oštećeni u svojoj izjavi dana 28.01.2014. godine nije ni naveo da je optuženi Š.M. pucao kritične prilike njemu iznad glave, nego je ukazao na ovog optuženog, tek na dopunskom saslušanju pred kantonalnom tužiteljicom dana 24.02.2014. godine, a na glavnom pretresu je iskazao da je razgovorao sa H.R. i da mu je on rekao da je sto posto momak duge plave kose Š.M. Dakle, greška u datumu od kada je određen pritvor optuženom, po ocjeni ovog suda, nije odlučna činjenica na kojoj je prvostepeni sud utemeljio svoj zaključak da je identifikacija optuženog Š.M. nepouzdana. Na osnovu svega navedenog, iskaz svjedoka P.M. prvostepeni sud je sasvim jasno i određeno cijenio, kako je to naveo na strani 11. obrazloženja pobijane presude, a koji žalbom tužiteljice i nije doveden u pitanje.

Nadalje, tužiteljica u žalbi ističe da je prvostepeni sud pogrešno utvrdio činjenično stanje i u odnosu na optuženog D.M. S tim u vezi u žalbi navodi da činjenice kada optuženi sjedi i pri tom na prstu okreće pištolj u odnosu na osobe K.V. i H.R. koji leže izloženi udaranju i maltretiranju od strane većeg broja bojovnika kod oštećenog H.R.

Ni ovi žalbeni prigovori tužiteljice nisu osnovani.

Naime, iz obrazloženja pobijane presude proizilazi da je prvostepeni sud sasvim jasno i određeno cijenio iskaz svjedoka-oštećenog H.R., koji je izjavio da je kritične prilike optuženi D.M. sjedio na nekim drvima i oko prsta vrtio švapski pištolj, ali ga nije

usmjeravao prema njemu i oštećenom K.V., a ove činjenice se žalbom i ne osporavaju, pa činjenično utvrđenje prvostepenog suda u tom dijelu, navedenim žalbenim prigovorom nije dovedeno u pitanje. Također, žalbeni prigovor u kojem se navodi da je optuženi D.M. odbio priznati da mu je oštećeni H.R. poznat od ranije, zbog čega se oštećeni osjećao bespomoćnim jer od optuženog nije mogao očekivati pomoć, nije od značaja za postojanje krivičnog djela koje se optuženom stavlja na teret.

Tužiteljica žalbom pobija prvostepenu presudu i zbog nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja. Međutim iz njene žalbe se ne vidi koje su to činjenice koje je prvostepeni sud nepotpuno utvrdio, zbog čega se ovaj sud i nije mogao upustiti u ocjenu takvog paušalnog žalbenog prigovora.

Kada je u pitanju prigovor iz žalbe da je prvostepeni sud iz razloga ekonomičnosti i efikasnosti postupka, odbio prijedlog obrane da se u dokaznom postupku optuženi saslušaju kao svjedoci i odbio prijedlog obrane da sudu predoči zvanična dokumenta za optuženog Š.M. sa fotografijama iz vremena prije kritičnog događaja, kako bi se sud mogao uvjeriti da on nije imao dugu plavu kosu, iz takvog žalbenog prigovora proizilazilo bi da je isti istaknut u korist optuženih. Međutim, kako je prvostepeni sud, pobijanom presudom oslobodio optužene od optužbe da su učinili krivično djelo za koje se terete, onda ovaj sud nalazi da ni takav žalbeni prigovor nije osnovan.

Kako je prvostepeni sud za svoj zaključak da van razumne sumnje nije dokazano da su optuženi Š.M. i D.M. učinili krivično djelo ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. stav 1. u vezi sa članom 22. preuzetog KZ SFRJ, koje im je izmijenjenom optužnicom stavljeno na teret, primijenio načelo in dubio pro reo i taj zaključak utemeljio na svestranoj analizi i ocjeni vjerodostojnosti proturječnih dokaza, koji se žalbom i ne dovode u pitanje, onda se ne može uspjeti sa žalbenim prigovorom da je činjenično stanje pogrešno i nepotpuno utvrđeno samo zbog toga što prvostepeni sud kod analize i ocjene dokaza nije slijedio činjenične navode iz optužnice.

Dakle, i po ocjeni ovog suda, činjenično stanje koje je prvostepeni sud utvrdio u pobijanoj presudi, temeljem izvedenih dokaza optužbe i obrane, je rasvijetljeno u onoj mjeri koja je dovoljna za donošenje konačne odluke, a koji dokazi žalbom tužiteljice nisu dovedeni u pitanje, onda žalbeni prigovori tužiteljice da je činjenično stanje pogrešno i nepotpuno utvrđeno ne dovode u pitanje pravilnost pobijane presude.

S obzirom na izloženo odlučeno je u smislu člana 329. stav 1. ZKP FBiH kao u izreci ove presude.

Zapisničar
Kešan Amela,s.r.

Predsjednik vijeća
Hadžiomerađić Malik,s.r.